

XVII. Ὡς οὖν ἔγνω ὅτι μέλλει λοιπὸν πρὸς Κύριον ὑπάγειν, προσκαλεῖται τὸν ἑαυτῆς πατέρα καὶ λέγει αὐτῷ· “ Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἠκονόμησεν τὰ κατ’ ἐμὲ ὡς ἠθέλησεν, καὶ ἐπλήρωσεν τὴν ἐμὴν ἐπιθυμίαν, βούλομαι λοιπὸν ἄλυτον εἶναι σε ἀπὸ τῆς σήμερον χάριν τῆς θυγατρὸς σου Εὐφροσύνης. Ἐγὼ γάρ εἰμι ἡ ταπεινή, καὶ ἰδοὺ, εἶδες καὶ ἐπληρο- 5 φορήτης, ἀλλὰ μηδεὶς γινωσκέτω τέως, μηδὲ ἀφῆς ἄλλον συστῆλαι τὸ σῶμά μου, ἀλλὰ σὺ αὐτὸς τοῦτο ποίησον. Ἐπειδὴ δὲ συνεταξάμην τῷ ἡγουμένῳ ὅτι ἔχω πράγματα πολλὰ καὶ εἰ οἰκοδομηθῶ δίδωμι αὐτὰ εἰς τὸν τόπον τοῦτον, δὸς αὐτὰ τῷ κοινοβίῳ· οἶδας γὰρ καὶ αὐτὸς ὅτι εὐσεβῶς διοικοῦνται τὰ ὧδε. Καὶ [fol. 83 r°, col. 1^a] εὐχου ὑπὲρ τῆς 10 ταπεινώσεώς μου. ” Καὶ ταῦτα εἰπούσα παρέδωκεν τὸ πνεῦμα τῷ Χριστῷ.

XVIII. Ὡς οὖν ἤκουσεν ταῦτα ὁ Παφνούτιος, ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως παρελύθη καὶ ἔπεσεν χαμαὶ ὡσεὶ νεκρός. Δραμῶν δὲ ὁ Ἀγάπιος καὶ ὕδωρ προσενέγκας αὐτοῦ τῇ ὄψει, ἀνέστησεν αὐτὸν λέγων· “ Τί ἔχεις, κύρι; ” 15 Ὁ δὲ εἶπεν· “ Ἐβάσατέ με ὧδε ἀποθανεῖν, ὅτι εἶδον παράδοξα πράγματα σήμερον. ” Ἀναστὰς οὖν καὶ ἐπιπεσῶν τῷ ἁγίῳ αὐτῆς προσώπῳ καὶ δάκρυσι τοῦτο βρέχων, ἐβόα λέγων· “ Οἴμοι, τέκνον μου γλυκύτατον, διὰ τί μὴ πρὸ καιροῦ ταῦτά μοι ἐθάρρησας, ἵνα ἀγῶ συναπέθανόν σου τῇ προαιρέσει· βαβαί, πῶς ἔλαθες τοῦ ἐχθροῦ τὴν πονηρίαν; πῶς 20 παρῆλθες τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, ὦ τέκνον, καὶ εἰσῆλθες εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν; ”

XIX. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀγάπιος καὶ ἐνεὸς γενόμενος, κλαίων ἔδραμε πρὸς τὸν ἡγούμενον τὰ τοῦ πράγματος ἀναγγέλλων. Ἐλθὼν οὖν ὁ ἡγούμενος ἐν σπουδῇ καὶ ἐπιπεσῶν τῷ ἁγίῳ αὐτῆς σκηνώματι, ἔκραξεν 25 λέγων· “ Νύμφη Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν [col. 2^a] καὶ θύγατερ τῶν ἁγίων, μὴ ἐπιλάθῃ τῶν σῶν συντρόφων μηδὲ τῆς ἱεράς ταύτης μάνδρας, ἀλλ’ εὐχου καὶ ἡμῖν δοθῆναι σύνεσιν ἀνδρείαν, ὡς πολιτευσαμένοις οὕτως φθάσαι τὸν τῆς ζωῆς λιμένα καὶ σὺν σοὶ ἀπολαῦσαι τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν. ” Καὶ κελεύει κροῦσαι τὸ ξύλον, ἵνα συναχθῶσι τὰ 30 μοναστήρια, καὶ μετὰ πολλῆς δόξης προκομισθῇ τὸ τίμιον αὐτῆς λείψανον. Ὡς οὖν ἦλθον πάντες καὶ ἔμαθον τὸ πρᾶγμα, θάμβει συσχεθέντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν ποιῶντα παράδοξα.

XX. Εἷς οὖν τῶν ἀδελφῶν, ἕνα ἔχων ὀφθαλμὸν¹, ὡς ἦλθεν περιπτύχασθαι τὸ ἅγιον αὐτῆς σῶμα, ὡς μόνον ἐπέπεσεν τῷ ἁγίῳ αὐτῆς προσώπῳ, 35

¹ *versio latina addit extinctum.*

εὐθέως ἀνέβλεψεν, καὶ ἰδόντες πάντες τὸ γεγονός ἔλεγον· “ Δόξα σοι, ὁ Θεός, ὁ ποιῶν πάντοτε παράδοξα πράγματα καὶ διδούς ὑπογραμμούς σωτηρίας πᾶσι τοῖς βουλομένοις προσέχειν τοῖς οἰκτιρμοῖς. ” Καὶ μεγάλως ὠφεληθέντες κατέθεντο αὐτὴν ἐν τοῖς μνήμασι τῶν πατέρων.

XXI. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς πάντα τὰ [fol. 83 v°, col. 1^a] πράγματα αὐτοῦ ἐκκλησίαις καὶ μοναστηρίοις καὶ ξενώσι καὶ πτωχοῖς προσενέγκας ἀπετάξατο καὶ αὐτὸς ἐν τῷ κοινοβίῳ, καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς οὐσίας αὐτοῦ ἐν αὐτῷ καταλείψας, καὶ μεγάλως παραμυθούμενος ἐπὶ τῷ ψαθίῳ ἐν ᾧ ἑαυτὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους περιουῖσα ἐτίθει, ζήσας καὶ αὐτὸς ἐν τῷ 40 κοινοβίῳ δεκαετῆ χρόνον, πρὸς οὐρανὸν μετέστη, καταλείψας τὰ ἐπίγεια, καὶ ἐτάφη πλησίον τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς Εὐφροσύνης, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ πάντα τῷ Θεῷ ἀναθείς, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, μεγαλωσύνη τε καὶ μεγαλοπρέπεια εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.